

BİR

ŞEHİR MERKEZİNDEN UZAKLAŞTIKÇA GÖLGELER DE UZAMAYA başlamıştı. Batıya, kalan günü turuncuya boyayarak batmakta olan güneşe doğru ilerliyordum. Kışın bu yanını hiç sevmiyordum; yani gecelerin giderek daha erken gelmeye başlamasını. Los Angeles'ın kirli havası, mor ve gri renkteki fırça darbeleriyle boyanmış gibiydi.

Normal şartlar altında, mevcut üssümüze dönmek için yürüdüğüm sokaklarda beni görünmez kılacak bu karanlığa minnettar kalabilirdim; ancak saldırı sonrasında etrafa kurulan askerî üsler, toplama kampları ve elektromanyetik darbe nedeniyle artık çalışmayan araba yığınları yüzünden şehir o kadar değişmişti ki bu yıkıntılar arasında bir kilometre yürümek bile kaybolmaya yetiyordu. Şehrin o her zamanki lambaları etrafı aydınlatmadığından, geceleri dışarı çıktığımızda önümüzü ancak askerî konvoyların ışıkları sayesinde görebiliyorduk.

Etrafıma hızla bakındıktan sonra hâlâ yerlerinde oldukla-

rından emin olmak için elimi ceketimin cebindeki fenerle tabancama götürdüm. İkisi de bana Er Morales'in hediyesiydi ve sadece acil durumlarda kullanılacaklardı. Kimsenin beni almasına ya da karanlıkta koşarken yakalamasına izin verecek değildim. Üsse geri dönmeliydim.

Yaklaşık bir saat önce Er Morales benimle karşılaşmak gibi bir talihsizlik yaşamıştı. Kadın, otobanda tek başına nöbet tutuyordu. Gün doğumundan beri oradaydım. Devrilmiş bir arabanın arkasında durmuş, yapay bir ışığın altında bir elektrik akımı gibi parlayarak uzayıp giden yola bakıyordum. Her saat başı, bana yakın bölmedeki kamyonetlerin ve arka arkaya park edilmiş hâleriyle ikinci bir duvar gibi görünen askerî araçların içine girip çıkan üniformalı minik silüetleri sayıyordum. Kaslarıma kramplar giriyordu ama yine de başka bir yerde bekleme isteğimi bastırmaya çalışıyordum.

Buna degecekti. Tek bir asker bana hem üsse dönmek için ihtiyacım olan silahları sağlayacak hem de sonunda bu lanet olası şehirden çıkış yolunu bulmamda yardımcı olacaktı.

Bir zamanlar bir banka şubesi olan tuğla yığınının tırmanmadan önce etrafa bakındım. Elime sivri bir şey batınca dişlerimi sıkarak acıyla inledim. Eskiden bir tabelanın parçası olduğu anlaşılan, yere düşmüş metal C harfine öfkeyle bir tekme savurdum. Ama bunu yaptığımı anında pişman oldum. Metalden yükselen ses etraftaki binalarda yankılanırken, çevredeki fısıltıları ve ayak seslerini bastırdı.

Binanın patlamadan etkilenmeyen tarafına atladım hemen. En yakındaki sağlam duvarın arkasına çömeldim.

“Temiz!”

“Temiz...”

Arkama baktığımda sokağın karşısında yürüyen askerleri gördüm. Kasklarını saydım. Yirmi kişiydiler. Giriş kapıları parçalanmış ofis binalarını ve mağazaları teftişe çıkmışlardı. *Gizlenecek yer?* Hızlıca etrafa saçılan eşyalara baktıktan sonra daha ne yaptığımın farkına bile varamadan koyu renk ahşap masalardan birinin arkasına gizlendim. Dışarıdaki enkazın çatırtısı kesik kesik aldığım nefeslerin sesini bastırmaya yetiyordu.

Burnumda duman, kül ve benzin kokusuyla olduğum yerde kalıp uzaklaşan seslere kulak kesildim. Saklandığım masanın altından çıkıp kapıya doğru ilerlerken hâlâ gergindim. Devriyenin yolun aşağısındaki yıkıntıların arasında dolaşmaya devam ettiğini görebiliyordum ama daha fazla bekleyemezdim. Boşa harcayacak bir dakikam bile yoktu.

Askerin beynine girip istediğim bilgiyi aldığım anda göğsümün üzerindeki ağırlık birden kalkmıştı. Bana otobandaki açık noktaları öyle net bir biçimde tarif etmişti ki elime siyah kalemle bastıra bastıra işaretlenmiş bir harita verse ancak bu kadar olurdu. Bundan sonra yapmam gereken tek şey hızla zihninden çıkmaktı.

Eski Çocuk Birliği ajanlarının bunun işe yarayacağından hoşlanmayacaklarını biliyordum. Çünkü onların tüm girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve bu arada yemek stokları da giderek azalıyordu. Cole, en azından denememe izin vermeleri için onları defalarca zorlamıştı ve ancak tek başıma gitmem koşuluyla buna izin vermişlerdi. Yakalanma ihtimaline karşı başkasını riske atmak istemiyorlardı. Şimdiye dek şehirde dikkatsizce dolaştıkları için iki ajanı çoktan kaybet-

miştik.

Bense dikkatsiz değıldim ama giderek daha da çaresiz hissediyordum. Ya şimdi harekete geçecek ya da açlıktan ölecektik.

Amerikan Ordusu ve Milis Kuvvetleri, genişletilmiş otoban sistemini de kullanarak Los Angeles şehir merkezinin etrafına güçlü bir bariyer kurmuştu. Yılan gibi kıvrılarak uzayan sinsi, betondan canavarlar, şehri çevreliyor ve bizi dış dünyadan koparıyordu. 101 numaralı yol kuzeye ve doğuya, I-10 güneye, 110 da batıya gidiyordu. Karargâh'ın kalıntılarından yeryüzüne çıktığımız anda kaçsaydık bir şansımız olabilirdi belki ama şimdi... Tıpkı Chubs'ın dediğı gibi hepimiz *savaş nevrozu* yaşıyorduk. Chubs herhangi birimizin hareket edebilmesinin bile şaşırtıcı olduğunu söylüyordu.

Oysa ben hareket etmek zorundaydım. Kendimi bırakmayı bizi bir an önce buradan götürmek zorundaydım. Ama onun karanlığa hapsolmuş yüzü gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Elimin tersiyle gözlerimi kapatıp, başımın zonklamasını ve midemin bulantısını unutmaya çalıştım. *Başka bir şey düşün. Herhangi bir şey...* Baş ağrılarım dayanılmaz bir hâl almıştı. Yeteneklerimi kontrol etmeye başladıktan sonra ortaya çıkanlardan çok daha beterd.

Duramazdım. Güçsüz bacaklarımla yavaş yavaş koşmaya başladım. Yorgunluğun acısını boğazımda ve ağırlaşan göz kapaklarımda hissetsem de ve hatta içimden bir ses bana pes etmek üzere olduğumu söylese de adrenalin devam etmemi sağlıyordu. Sahi en son ne zaman bizi çevreleyen bu kâbustan kaçabilecek kadar derin bir uyku çekmişim?

Asfaltı sökülen yollar ordunun henüz temizlemediği beton parçalarıyla kaplanmıştı. Arada bir renkli şeyler çarpıyordu gözüme: Kırmızı bir topuklu ayakkabı, bir çanta, birinin bisikleti. Hepsi de etrafa saçılıp unutulmuş eşyalardı. Bunlardan bazıları yakındaki pencerelerden fırlayıp düşmüştü yola. Bu yüzden bir yüzleri yakınlardaki patlamalarla kararmıştı. Yıkımın yarattığı israf mide bulandırıcıydı.

Bir sonraki dört yol ağzına koşarken bakışlarımı Olive Sokağı'na çevirdim. Üç sokak ilerideki Pershing Meydanı'nda ışıklar yanıyordu. Eski park şimdi toplama kampı olarak kullanılıyordu. Burası, şehrin geri kalanı alev alev yanarken alelacele hazırlanmıştı. Çitlerle çevrelenmiş bu zavallı insanlar, Başkan Gray, Çocuk Birliği'ne ve ona karşı birleşen eski politikacıların oluşturduğu Federal Koalisyon'a saldırdığı sırada çevre binalarda çalışıyorlardı. Güya kendisine karşı gerçekleştirilen suikast girişiminde iki tarafın da parmağı olduğu gerekçesiyle yapmıştı bu misillemeyi. Bu kampların her birini inceliyor, Cate ve diğerlerini bulmaya çalışıyorduk. Bu arada da içerideki kalabalık, isteği dışında orada tutulan sivillerle gün geçtikçe daha da büyüyordu.

Ama Cate yoktu. Saldırıdan önce Karargâh'tan ayrılıp şehirden çıkmayı başaramamışlarsa bu çok iyi saklandıkları anlamına geliyordu; çünkü onları bulamıyorduk. Hatta acil durum iletişim prosedürlerimizle bile...

Az ileriden, başka bir küçük askerî konvoydan yükselen telsiz cızırtısı ve tekerlek gürültüsü kulaklarıma ulaştı. Askerler yanımdan geçene kadar saklanmak üzere bir SUV'nin arkasına girip çıtımı çıkarmadan bekledim. Botları yere her bastığında havayı tebeşirimsi bir toz kaplıyordu. Ayağa kal-

kıp üzerimi silkeleyerek koşmaya başladım.

Biz –yani Birlik ya da ondan geriye kalanlar– birkaç günde bir yer değiştiriyor; bir depoda hişbir zaman fazla uzun kalmıyorduk. Su ve yiyecek bulmak ya da kampları gözlemek için dışarı çıktığımızda birinin bizi izlediğine dair en ufak bir şüphemiz olursa hemen yer değiştiriyorduk. Akıllıca olduğunu kabul ediyorum ama artık ne zaman nerede olduğumuzu takip edemiyordum.

Şehrin doğu yakasına yoğun bir sessizlik hâkimdi. Pershing Meydanı'nın yakınındaki makineli tüfek seslerinden ya da şarjör gürültüsünden daha sinir bozucuydu bu. Elimi cebimdeki fenerimden ayırmıyordum ama yine de onu dışarı çıkartmaya cesaretim yoktu; hatta dirseğim betona sürtündüğünde dahi. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yeni Ay. Elbette.

Haftalardır üzerime çöken ve kulağıma karanlık şeyler fıslıdayan o huzursuzluk hissi şimdi göğsüme saplanmış bir bıçak gibi yakıyordu canımı. Yavaş yavaş tenime batıyor ve önüne çıkan her şeyi parçalıyordu. Zehirli havayı ciğerlerimden atmak için öksürerek boğazımı temizledim. Bir sonraki dört yol ağızında kendimi durmaya zorlayarak eski bir ATM'nin içine girdim.

Nefes al, dedim kendi kendime. *Derin bir nefes al*. Kollarımı ve ellerimi sallamaya çalıştım ama öyle ağırlardı ki... Gözlerimi kapatıp uzaktan gelen helikopterin sesine odaklandım. İçimden bir his –ısrarcı ve can sıkıcı bir his– bana Bay Sokağı'ndan dönmemi ve Yedinci Sokak'a varana dek Alameda Sokağı'ndan ilerlememi söylüyordu. Alameda Sokağı, Jesse Sokağı'ndaki üssümüze ve Santa Fe Caddesi'ne daha düz şe-